

Zomaar een gedachtegang van een postzegelverzamelaar.

Zondagmorgen,

Het maakt niet uit wat voor weer of het is, of het regent, of de zon schijnt, op zondagmorgen gaan we op pad.

We passeren trimmers, natuurliefhebbers, hondenuitlaters of andere vroege vogels die hun partner en het warme bed achtergelaten hebben.

De bestemming is een of ander achterzaaltje dat niemand buiten ons kan vinden.

Het kan een gemeenschapshuis zijn in Huissen, een kantine van een school in Wijchen of een kerkje in Arnhem.

Wij zijn mannen met een missie want vrouwen zijn sterk in de minderheid. Oude mannen vooral want er komt helaas niet veel vers bloed meer bij.

Ons doel is compleetheid maar we weten dat we het onmogelijke nastreven. Alleen de koningin van Engeland heeft ze allemaal maar daar kunnen wij in geen enkel opzicht aan tippen.

We zouden zelfs niet compleet willen zijn want dan is het verzamelen afgelopen en juist daar gaat het ons om.

Wij zijn allemaal middenmoters of ouder, moe en gebrekkig maar we zijn in onze jeugd ooit besmet geraakt met het postzegelvirus. Het begon met het afweken van de postzegels die op de brieven zaten.

De ene brief kwam van de andere kant van de wereld, de andere iets dichterbij huis. Op de ene zegel stond een kathedraal op de andere een of ander exotisch dier dat we nog nooit gezien hadden.

Maar de belangstelling voor de postzegel was gewekt en bracht onze fantasie op gang. Het deed ons naar de atlas grijpen om uit te zoeken waar hij precies vandaan kwamen welke lange reis hij afgelegd had.

De postzegel was de boodschapper van het onbekende.

We plakten ze in schriften of staken ze in stockboeken, serie bij serie en land bij land bij elkaar.

We kochten catalogi om te zien of we een serie compleet hadden of om te kijken hoeveel zegels zo'n land er inmiddels uitgegeven had.

Zo kwamen we er ook achter dat sommige postzegels zeer zeldzaam zijn, zoals de blauwe Mauritius zegel die miljoenen kost.

De Mauritius zit er voor ons echt niet in maar wij kunnen hem in Nederland gelukkig wel zien als we dat willen.

Wij komen bij elkaar in achteraf zaaltjes met formica tafels, kijken in elkaars boeken, en ruilen of kopen dan zegels.

Er wordt vaak een felle strijd gevoerd om het zegeltje, soms gaat het om 10 eurocent, soms om een euro, soms om 5 euro maar ook veel hogere bedragen van honderd of meer euro's komen voor.

We willen allemaal zo goedkoop mogelijk aan onze zegels komen dat hoort erbij. Soms worden er vergissingen gemaakt die in het voordeel van de "kenner" uitvallen,

zegels met een plaatfout, zegels met of zonder watermerk het kan allemaal veel verschil maken in de catalogusprijs.

We leren elkaar als verzamelaar steeds beter kennen. We komen erachter dat de een lasser is, de andere een gepensioneerde dokter en weer een ander directeur van Philips.

Dit alles doet er echter niet toe, de hobby maakt ons allen voor even gelijk. Soms is er opeens een tafeltje leeg, iemand is ziek, heeft een hartaanval gehad of nog erger hij of zij is overleden.

Niet langer zal hij hijgend zijn karretje of tassen vol stockboeken naar binnen zeulen en hoopvol wachtend aan zijn tafeltje gaan zitten.

Voor even worden we op onze tijdelijkheid gewezen maar dan vragen wij ons al weer af wat er met zijn verzameling is gebeurd. Wij zijn ook maar mensen.

Wat hebben wij toch een mooie hobby.

W. Frijters

VAN 9 JUNI t/m 9 JULI